

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL DRONNING JULIANE MARIE PAA HENDES FØDSELS-FEST DEN 4DE SEPT. 1769 (1769)

Citation: Ewald, Johannes: "TIL DRONNING JULIANE MARIE PAA HENDES FØDSELS-FEST DEN 4DE SEPT. 1769 (1769)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 268. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald03val-shoot-workid86651/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

TIL DRONNING JULIANE MARIE
PAA HENDES FØDSELS-FEST
DEN 4DE SEPT. 1769
(1769)

FRYD ruster sig mod Fryd, at trettes om mit Øye, ⁵
Og Siælen fordres af forskiellig Lyst —
Hver Synspunct vil mig heel — Selv Gisning vil
fornøye. —
Haab og Erindring, hver har glade Dage,
Som kalde mig snart frem og snart tilbage, ¹⁰
Og fordrer hver et Hierte af mit Bryst. —

Snart viiser sig en Dag steds værdig at erindre,
Thi den har seet VOR JULIANE først. —
Saa gjør den Dag vi see de andres Straaler min-
dre. — ¹⁵
Saa skiulcs den igien, af dem vi vente. —
Saa finder Sandhed, at enhver fortiente,
At kaldes glædest, lykkeligst og størst. —

Rør mig med magisk Kraft! Omskab mig Sang-
Gudinde! ²⁰
Som Janus eller Inons Vægtere;
At jeg uhindret maae beskue min Heltinde! —
Opløft min Sang saa høyt, som Rygtet raaber! —
Og, at jeg føler, det jeg seer og haaber,
Udrust mig med tidobbelt Følelse. ²⁵

Grund til min Fryd og Sang! — O Dag, som først
i Orden
Blev stor ved JULIANES Fest; —
Blivevig dyrebar! — Bliv aldrig glemt af Norden! —
Vel saae Du ey de fuldc Straaler tindre — ³⁰
Haab var din Glæde — men er den vel mindre,
Som saae dem først, end dem, som saae dem
best? —

VED DRONNING JULIANE MARIES FØDELS DAG 269

Dog, som en gierlig Blic vel summende betragter,
Hvad Blomster Knopper lover meer end har;
Men iler snart derhen, at hente fulde Dragter,
Hvor hvert et Blad sin Sødhed stolt udbreder,
5 Saaledes, Dage, haster jeg til eder;
Som ret har viist, Hvis store Navn I bar.

Til FRIDERICHS Paulun! — Ægyptisk Nat omhyller
Skioldungers Huus — Hvor er LOUISE nu? —
Vor Dannebod! — Men Glands, som blander, som
10 fortryller! —
I sligt et Tab, siig Sang, hvem Gud bestemte,
Til værdig Trøst for FRIDERICH DEN FEMTE! —
Hvem, JULIANE, var det uden Du? —

See Muse, føel og tie! — Vov ey, min Sang, at prise
15 Hver Helte-Dyd og hver Fuldkommenhed! —
Siig kun, at det var stort, at være, som LOUISE. —
Hun var det — Paa Monarkens høye Sæde
Sad JULIANE, Hyrden selv til Glæde. —
De Mindstes Vel var Hendes Øyemeed.

20 Og skal du haste taus forbi den mørke Scene,
Hvor VOR HELTINDE viiser Sig i Flor. —
Beundrings-værdigst dog — Ild taaler Guld allene. —
Sligt Tab kun Helten. — Slig i haarde Vinde
Staaer Klipper fast. — Saa stoed og VOR HELTINDE;
25 Og selv det største Tab gjør Hende stoer. —

Har han, som prøver og belønner store Dyder,
Ey derfor med almægtig Stemme sagt,
Til Sorrigs mørke Skye, at den ey meer afbryder
Al-Godheds Straaler? — Bandt han ey sin Glæde
30 Til JULIANES Liv med Sklæbnens Kiæde,
Og bød den selv at trodse Dødens Magt? —

Slaae høyt, min Cithar, høyt! — Thi mit henrykte
Øye
Seer idel Lyst. — Til VOR HELTINDES Fryd

270 VED DRONNINGJULIANE MARIES FØDSELSDAG

Hør Jorden sluttet evigt Forbund med det Høye.
Selv Hændelser har mod Natur og Vane
Bestemt sig til at fryde JULIANE,
Og Tiden staaer, at lønne Hendes Dyd.

Som denne Dag, saa stoer i Majestæt og Ære, ⁵
Saa kiendelig ved sin Lyksalighed,
Skal alle JULIANES Fødsels-Dage være.
Den Gud, som gav os FRIDERICH tilbage,
Skal med sin Fryd forbinde BEGGES Dage,
Og evig Fryd skal de adskilles ved! — ¹⁰

**ROLF KRAGE. ET SØRGESPIL,
I FEM HANDLINGER**
(1770)

HELGE, Konge i Danmark, HUNDINGS og HOTHBRØDS Bane kaldet, fik i Delingen efter sin Fader MALDAN, Regimentet over Havet og alle Strømmene, og maatte overlade sin Broder RO Landet at herske over. Det Haandverk, som HSELØS herved blev tvunget til at drive, var den gang ikke alleneste æret og fordeelagtigt; men det stemte og overeens med hans noget voldsomme Character. Paa hans Omstreifninger traf han blant andet en deilig Jomfrue ved Navn THORÆ. Hende voldtog han. Endskjønt hun var for afmægtig til at hævne sig strax, glemte hun derfor ikke den Uret, som hende var skøet; men gav siden saa besynderligt og afskyeligt et Exempel paa Hævngjerrighed, at man neppe vil finde dets Lige i Historierne. Hun havde faaet en Datter ved HÆLØS, som blev kaldet URSA. Da HÆLGE, efter mange Aars Forløb af en Hændelse landede ved THORÆ, hvor hun boede, magede hun det saaledes, at han fik URSA at see, og, uvidende, at det var hans egen Datter, overtalte hende til det, som han havde tvunget Moderen til. — Af denne Blodskam fik ROLF KRAGE Livet.

ROLF tog Riget efter sin Fader, hvilken af Fortrydelse over benævnte Tildragelse, forlod sit Fædreland, og siden, af Skamfuldhed dræbte sig selv, da den blev ham forekastet. ROLF var efter Historieskriverens Vidnesbyrd, baade meget dydig og meget deilig, af stor Forstand og mandelig hoi til Styrke. Da han ved den Svenske Kong ARISLAS Taffel blev adspurgt, hvilket han holdt for den ypperste Styrke, svarede han: Tsalmodighed. Han beviste derpaa strax, hvor egen denne ypperlige Dyd var ham, ligesaa kiek, som MUTIUS SCÆVOLA, og ligesom denne Rømmer ved Ildens Prøve. — Han var saa gavmild, at han aldrig lod sig bede to gange om nogen Ting. Deraf kom det, at han havde mange villige og vældige Kiempere i sin Gaard. Blant disse vare særdeles mærkværdige:

BLARKE, han var af dem alle meest bekiendt for Mandighed og Styrke. Da AGNER INØLSØN blev trolovet med Kongens Søster RUNE, forefaldt adskillig Spøg ved denne Høitid. Den gik til sidst uden for sine Skranke. En af Bryllups-Giesterne saarede BLARKE. Skjønt dette ikke var ham, men hans Staldbroder HIALTE meent, hævnedo han sig dog paa Stedet med et Slag, hvilket, da han var opirret til at bruge sin naturlige Styrke, blev saa eftertrykkeligt, at hans Modstanders Pande, som SAKO fortæller det, med Huud og Haar faldt ind i Nakke-Gruben. Herover blev alting alvorligt. Brudgommen blev fortørnet og udæskede BLARKE til Kamp. AGNER faldt i denne,